VLAAMSE RAAD

ZITTING 1995-1996 15 DECEMBER 1995

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heren Frans Wymeersch en Frank Creyelman —

houdende de inrichting van bivakhuizen en bivakterreinen

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Dit voorstel van decreet herneemt het voorstel dat op 9 maart 1992 door Wim Verreycken werd ingediend (Stuk 149 (BZ 1992) – Nr. 1.). De kampeerterreinen en de bivakhuizen, zoals ze meestal door de georganiseerde en erkende jeugdbewegingen worden gebruikt, zijn niet onderworpen aan de wet van 30 april 1970 op het kamperen. De specificiteit van deze wet sluit inderdaad het verlenen van kampeervergunningen uit, wanneer het gaat over de tijdelijke huisvesting van jongerengroepen in tenten en/of in onroerende onderkomens (Wet op het kamperen, artikel 2, paragraaf 2).

Uit het verloop van de debatten in de Vlaamse Raad, naar aanleiding van de bespreking van het "Decreet houdende het statuut van de logiesverstrekkende bedrijven" dd. 20 maart 1984, bleek dat ook dat decreet geen normerende vergunningsplicht inhoudt voor uitbaters of verpachters van bivakhuizen en/of bivakterreinen, evenmin als een elementaire gedragscode voor gebruikers.

Het is evenwel noodzakelijk dat ook diegenen die logies verstrekken, of tentruimte toewijzen aan jeugdgroepen, aan een vergunningsplicht worden onderworpen. De specifieke behoeften van kamperende jeugdgroepen, die niet vergelijkbaar zijn met de toeristische accomodaties en vereisten, nopen tot het uitwerken van even specifieke uitbatingsvoorwaarden.

Om geen verwarring te veroorzaken tussen het individueel kamperen, geregeld door de wet van 30 april 1970, en het

kamperen van jeugdgroepen, wordt in de hiernavolgende tekst steeds voor het tijdelijke logies van jeugdgroepen de term "bivakkeren" gebruikt, met de samenstellingen met "bivak-" voor de verschillende onderkomens.

Hoofdzakelijk in het belang van de veiligheid, gezondheid, en deels ook in het belang van de openbare orde, lijkt het ons noodzakelijk dat uitbaters van bivakhuizen, verpachters en bivakterreinen, én jeugdgroepen die die bivak-accommodaties gebruiken, worden onderworpen aan een reglementering.

Het fenomeen van de georganiseerde en erkende jeugdbewegingen verdient immers tegelijk steun en bescherming. Steun omdat het bivakkeren en het evolueren binnen de jeugdbewegingen een praktische cursus in zelfstandigheid vormt, die onvervangbaar is. Bescherming omdat het verantwoordelijkheidsgevoel van uitbaters, verpachters en bivak-organisatoren enige bijschaving verdient, gezien in het licht van het vertrouwen dat ouders in de organisatoren stellen, door hen hun kinderen toe te vertrouwen.

Het gehele jeugdbewegingsleven, samen met het bivakkeren, vormt een cultuuruiting en tegelijk een culturele vorming van hoofdrangorde. Vermits de Grondwet in artikel 127, de culturele aangelegenheden toewijst aan de gemeenschappen, is het dus de Vlaamse Raad die de voorliggende materie, onderwerp van dit "voorstel van decreet", dient te behandelen.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen commentaar.

HOOFDSTUK I

Definitie

Artikel 2

Het enige artikel in dit hoofdstuk vloeit voort uit de bedenking dat de specificiteit van de aangehaalde wet, en van het aangehaalde decreet, oorzaken zijn van het ontsnappen aan reglementering van sommige kampeerterreinen en kampeerinrichtingen. Het betreft die terreinen en inrichtingen die traditioneel worden gebruikt door de jeugdbewegingen, en tevens door de niet-georganiseerde jeugd in groepsverband. De wet noch het decreet voorzien in een kampeervergunning voor huisvesting van groepen jongeren in tenten of in verschillende onderkomens. Nogal wat groepen kiezen immers voor een tentverblijf voor groteren, gekoppeld aan een slaap- en eetgelegenheid voor de kleinsten in een houten of stenen onderkomen, het zogenaamde bivakhuis.

HOOFDSTUK II

Vergunning

Artikel 3

Uit ervaringen blijkt dat zelfstandigen, voornamelijk uit de agrarische sector, ruimten voor tentenkampen en vaste onderkomens ter beschikking stellen van groepen jongeren. Zij dienen hiervoor geen vergunning aan te vragen, en kunnen dus willekeurig elke weide en elk gebouw of gedeelte ervan verpachten. Het zal overduidelijk zijn dat deze gewoontere-

geling de veiligheid niet dient, noch de gezondheid van de gebruikers.

Tegelijk lijkt het ons noodzakelijk dat een uitbater getuigenis kan afleggen van een onbesproken zedelijk gedrag, om het risico op beschaming van het vertrouwen van de ouders tot een absoluut minimum te beperken.

Voor de adviezen vanwege een administratie, kan mijns inziens een keuze worden gemaakt tussen de administratie voor Sport en Openluchtrecreatie en de administratie voor Jeugdzaken.

HOOFDSTUK III

Controle op bivakkeerders

Artikelen 4 tot 6

In tegenstelling tot de klassieke aanmeldingsplicht voor uitbaters van logiesverstrekkende bedrijven, en voor klassieke campinguitbaters, wordt hier alleen voorafgaande aanmelding opgelegd aan de uitbater. De actueel gangbare politiereglementen dienaangaande illustreren dat de gemeentelijke overheden het aanbevelenswaardig vinden dat de groepsverantwoordelijke zelf hun de noodzakelijke informatie verschaft aangaande de identiteit van de deelnemers. De door de regering aangewezen administratie dient te beslissen of hiervoor standaardformulieren moeten worden opgemaakt.

HOOFDSTUK IV

Bivakterreinen

Artikelen 7 tot 12

Het spreekt voor zichzelf dat de bepalingen uit dit hoofdstuk niet uitsluitend van toepassing zijn op de kampeerterreinen zonder enige onroerende bebouwing. Ook de gemengde terreinen, tenten en gebouw of gebouwen, bestemd voor het bivakkeren, dienen alle normen in acht te nemen.

Wij zijn vooral om de brandbeveiligingsnormen en de hygiënische omstandigheden bezorgd. Persoonlijke ervaring op dat gebied leerde ons inderdaad dat precies in verband met die twee vereisten niet altijd van de grootste nauwgezetheid sprake is.

HOOFDSTUK V

Bivakhuizen

Artikelen 13 tot 22

De bivakkeerders, behorend tot erkende jeugdbewegingen, kunnen worden gerekend tot de laatste avonturiers. Zij wensen zelf, zelfstandig, één en ander te kunnen organiseren, zonder overdreven bevoogding of regulering. Het bivak wordt dan een opleiding tot individueel aanpassen aan de situatie, en tegelijk een opvoedkundig verantwoorde stimulans tot groepswerk. Beide resultaten dienen zeker een maatschappelijk doel.

Het is dus helemaal niet nodig de eisen die aan de logiesverstrekkende bedrijven binnen het klassieke toerisme werden opgelegd, integraal te hanteren als norm voor de inrichting van bivakhuizen. De bivakkeerders vragen helemaal niet

de luxe die uit sterren-indelingen kan blijken. De behoeften van natuurzoekende bivakkeerders zijn zeker niet gelijk aan de comforteisen van hotelbezoekers.

Wel moeten ook in de bivakhuizen alle veiligheids-, gezondheids- en hygiënische voorschriften, gehanteerd voor elke groepsverblijfplaats, gelden.

Zoniet bestaat het risico dat, onder het voorwendsel van "onburgerlijkheid", zelfs de meest elementaire beveiligingen voor kinderen achterwege gelaten worden.

Het lijkt ons in het uitsluitend belang te zijn van de bivakkeerders dat uitbaters ervoor moeten zorgen dat bivakhuizen veilig en gezond zijn.

HOOFDSTUK VI

Verantwoordelijkheden van de bivakkeerders

Artikelen 23 tot 29

Zonder in de plaats te willen treden van een uitgebreider "Huishoudelijk Reglement", hebben de artikelen in dit hoofdstuk toch betrekking op de algemene houding die bivakkeerders dienen aan te nemen.

Het zou misschien aanbevelenswaardig zijn indien vanuit de administratie voor Jeugdzaken een vraag worden gericht aan de landsleidingen van de erkende jeugdbewegingen om samen te werken aan een "Gedragscode voor bivakkeerders". Het kader dat in dit hoofdstuk wordt geschetst kan daarbij een referentie vormen.

Opnieuw omschrijven deze artikelen de verschillende verantwoordelijkheden voor de gebruikers van bivakhuizen, bivakterreinen, en terreinen waarop beide bivakmogelijkheden worden gemengd.

Respect voor de natuur, dat de meeste bivakkeerders zeker aangeboren is, is alvast een hoofdzaak.

HOOFDSTUK VII

Slotbepalingen

Artikelen 30 tot 32

Daar geen enkele normering alle aspecten van het bivakkeren kan beslaan, afgezien van de niet bestaande intentie tot overnormering, dienen uitbater en groepsverantwoordelijken nadrukkelijk te worden gewezen op de eigen verantwoordelijkheid.

Frans WYMEERSCH

Frank CREYELMAN

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 127 van de Grondwet.

HOOFDSTUK I

Definitie

Artikel 2

Als bivakterreinen en bivakhuizen worden beschouwd : inrichtingen die niet vallen onder de wet van 30 april 1970 op het kamperen, noch onder het decreet van 20 maart 1984 houdende het statuut van de logiesverstrekkende bedrijven. Het betreft inrichtingen die gewoonlijk of bij gelegenheid worden gebruikt voor het verblijf in tenten en/of gebouwen.

HOOFDSTUK II

Vergunning

Artikel 3

1. Niemand mag zonder vergunning een bivakterrein of bivakhuis, en evenmin een combinatie van beide uitbaten.

2. Onder uitbater wordt verstaan : iedere eigenaar, huurder, concessiehouder of vruchtgebruiker van een bivakterrein en/of bivakhuis.

3. De vergunning wordt door de Vlaamse regering aan de uitbater verleend, geweigerd, dan wel tijdelijk of definitief ingetrokken, na advies van de door haar aangewezen administratie.

4. De uitbater zal geen vergunning krijgen indien hijzelf of de persoon die instaat voor het dagelijks beheer van het bivakterrein en/of bivakhuis, in België of in het buitenland door een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke uitspraak is veroordeeld wegens een der misdrijven omschreven in boek II, titel VII, hoofdstukken V, VI en VII ; titel VIII, hoofdstuk I, IV, VI en titel IX, hoofdstukken I en II, van het Strafwetboek, behalve indien de veroordeling voorwaardelijk is, en de betrokkene het voordeel van het uitstel niet verloren heeft of genade heeft gekregen.

5. De aanvraag tot toekenning van een vergunning door de Vlaamse regering moet vergezeld zijn van :

– een bewijs van goed zedelijk gedrag, uitgereikt op naam van de uitbater, niet vroeger uitgereikt dan dertig dagen voor de datum van aanvraag ;

– een attest, afgeleverd door de bevoegde brandweerdienst, aantonend dat aan de in hoofdstukken IV, V en VI omschreven brandbeveiligingsvoorschriften werd voldaan ;

– een uittreksel uit het kadastraal plan met aanduiding van het bivakterrein en/of bivakhuis waarop de aanvraag betrekking heeft, en van alle percelen gelegen binnen een straal van tweehonderd meter ;

– een plan waarop de ligging van het bivakterrein en/of bivakhuis ten opzichte van oriënteringspunten kan worden bepaald ;

– een inlichtingendossier met alle gegevens betreffende :

a) het middel tot drinkwatervoorziening ;

b) het aantal deelnemers dat van het bivakterrein en/of bivakhuis gebruik kan maken ;

c) het type sanitair met opgave van het aantal voorzieningen ;

d) de brandbeveiligingsmiddelen : aard, aantal en plaats ;

e) de elektriciteitsvoorzieningen ;

– een afschrift van een ontwerp van verzekeringspolis tot dekking van de burgerlijke aansprakelijkheid van de aanvrager, voor alle schade aan derden berokkend door hemzelf of door zijn personeel, of tijdens hun verblijf in het bivakhuis of op het bivakterrein door de op het terrein toegelaten bivakkeerders.

6. Het toekennen van de vergunning ontslaat de uitbater geenszins van de naleving van alle wettelijke beschikkingen op de stedebouw en de ruimtelijke ordening, van het algemeen reglement op de arbeidsbescherming, en van andere wettelijke of reglementaire bepalingen.

7. De aanvrager van de vergunning staat door het indienen van de aanvraag reeds toe dat de Vlaamse regering de daartoe aangewezen ambtenaren een onderzoek ter plaatse laat uitvoeren.

HOOFDSTUK III

Controle op bivakkeerders

Artikel 4

De houder van een vergunning legt, vijf werkdagen voor het begin van elk trimester, een lijst neer bij de plaatselijke politie-overheid. Die lijst moet de volledige identiteit vermelden van de groepen die gedurende het volgende trimester van bivakterrein en/of bivakhuis gebruik zullen maken, of wiens verblijf begint in het trimester.

Naast de identiteit van de groep, moet de lijst ook naam en adres van de groepsverantwoordelijke omvatten.

De houder van de vergunning vergewist zich van de juistheid van de identiteitsbepalende inlichtingen van de groepsverantwoordelijke aan de hand van de identiteitsstukken, die deze laatste verplicht is voor te leggen op de eerste dag van het verblijf.

Artikel 5

De eerste dag van het verblijf op het bivakterrein of in het bivakhuis, legt de groepsverantwoordelijke bij de plaatselijke politie-overheid een lijst neer met de namen, adressen en geboortedata van alle deelnemers aan het bivak. De groepsverantwoordelijke ondertekent die lijst, vermeldt de identiteit van de groep zoals die aan de politie-overheid werd bekendgemaakt door de uitbater, en voorziet de lijst van zijn volledige identiteitsgegevens.

Artikel 6

De groepsverantwoordelijke zorgt ervoor dat op het bivakterrein, of in het bivakhuis, steeds iemand aanwezig is die weet waar de verschillende leden van de groep zich bevinden.

HOOFDSTUK IV

Bivakterreinen

Artikel 7

Het bivakterrein moet gelegen zijn in een gezonde omgeving.

Artikel 8

Het bivakterrein moet te allen tijde bereikbaar zijn voor brandweervoertuigen via een vrijgehouden toegangsweg of -wegen. De toegangsweg of -wegen tot het bivakterrein moeten qua nuttige hoogte, breedte en wegbedekking, de opstelling en bediening van brandbestrijdingsmateriaal mogelijk maken.

Artikel 9

Het bivakterrein moet door middel van afscheidingsstroken afgescheiden zijn van de bebouwde kom, de bosrand, erkende natuurreservaten en waterwegen. De breedte van de verschillende afscheidingsstroken wordt bepaald door de ambtenaren van de daartoe door de Vlaamse regering aangewezen administratie, bij hun advies aan de Vlaamse regering dat de vergunningsaanvraag vergezelt.

Artikel 10

Het bivakterrein wordt, zo mogelijk, aangesloten op het openbare waterleidingsnet. Indien dat onmogelijk blijkt, wordt het water in zuivere recipiënten door de uitbater in voldoende mate aangevoerd en dagelijks ververst. Indien een eenvoudig toegankelijke waterbron, op minder dan 300 meter van het bivakterrein, aanwezig is, wordt de uitbater van de aanvoerverplichting ontslagen.

Bij het gebruik van ander water dan het water van het openbare waterleidingsnet, moet de uitbater het te gebruiken water elk jaar, voor 1 juli, laten onderzoeken op drinkbaarheid.

Het gebruik van niet-drinkbaar water is enkel toegestaan voor het gebruik aan wastafels of stortbaden, en er moet duidelijk aangegeven worden bij elk aftappunt, dat het water niet-drinkbaar is.

Artikel 11

Vuilnis moet regelmatig worden afgevoerd, op een brandveilige manier. De uitbater draagt er alleszins zorg voor dat vuilnis van een vertrekkende groep afgevoerd is alvorens een volgende groep het bivakterrein in gebruik neemt.

Artikel 12

Het bivakterrein moet door de uitbater of door de bivakkeerders, voorzien worden van tenminste één overdekte WC of loofhut per 20 deelnemers aan het verblijf. WC's of loofhutten dienen gemakkelijk toegankelijk te zijn, en minstens 50 meter verwijderd van waterlopen, waterputten, bronnen en tenten, bestemd voor het verblijf van bivakkeerders.

Bij de loofhutten moet een ontsmettingsmiddel in een recipiënt worden geplaatst, om regelmatige ontsmetting mogelijk te maken.

Loofhutten, aangelegd door bivakkeerders, worden op het einde van hun verblijf afgebroken, en de put afgedekt met een zandlaag van ten minste 50 cm.

HOOFDSTUK V

Bivakhuizen

Artikel 13

Elk gebouw moet waterdicht en tochtvrij zijn. Gebouwen of delen van gebouwen, oorspronkelijk bestemd voor het houden van groot- of kleinvee, worden zodanig aangepast dat zij geschikt zijn voor het huisvesten van mensen. Gebouwen of delen van gebouwen waar brandbare materialen, zoals stro, liggen opgeslagen, mogen niet gebruikt worden voor bivakdoeleinden.

Artikel 14

De veilige ontruiming van bivakhuizen moet te allen tijde verzekerd zijn.

Geen gemakkelijk ontvlambare wandbekledingsmaterialen zijn toegestaan.

Voor de beveiliging tegen brand worden er bestrijdingsmiddelen aangebracht volgens een lijst, opgesteld door de ter plaatse bevoegde brandweerdiensten. Deze brandbestrijdingsmiddelen moeten gemakkelijk bereikbaar zijn en hun plaats moet duidelijk gesignaleerd zijn en goed onderhouden worden.

Een jaarlijks nazicht van de brandbestrijdingsmiddelen is noodzakelijk. Datum en vaststellingen van het onderzoek worden gedeponeerd bij de bevoegde brandweerdienst, die hiervan een register bijhoudt.

Artikel 15

Bivakhuizen moeten over ten minste twee van elkaar verwijderde uitgangen beschikken, waarvan de deuren gemakkelijk te openen zijn en in beide richtingen draaien.

Indien een bivakhuis één of meer verdiepingen heeft, moeten er vaste trappen zijn.

De vereiste breedte van de trappen en uitgangswegen wordt vastgesteld door de bevoegde brandweerdiensten.

Alle uitgangen, trappen en evacuatiewegen moeten steeds volledig vrij gehouden worden.

Artikel 16

De verschillende lokalen van het bivakhuis worden degelijk verlicht, met elektrische verlichting.

Artikel 17

De verwarmingselementen moeten zodanig beschermd zijn dat elk ontploffings- en brandgevaar wordt voorkomen.

De verwarmingsinstallatie en de niet-ingegraven brandstoftanks dienen te worden ondergebracht in afzonderlijke, voldoende verluchte lokalen. Die lokalen mogen niet rechtstreeks verbonden zijn met de logiesruimten.

De aard van de brandstofleidingen en de plaats van de afsluitkraan, die gemakkelijk bereikbaar moet zijn, worden onderworpen aan het bindende advies van de bevoegde brandweerdienst.

Artikel 18

Er mag alleen in de daartoe bestemde lokalen worden geslapen. Voor de slaapruimte gelden de volgende bepalingen :

– elke slaapruimte heeft een minimaal volume van acht m^3 per persoon ;

– in de slaapruimte is een constante verluchting mogelijk ;

– een absoluut, duidelijk gesignaleerd rookverbod wordt gehandhaafd in elke slaapruimte ;

– de afstand tussen de individuele bedden moet ten minste 50 cm bedragen ;

– bij gebruik van stapelbedden wordt aan de onderkant van het bovenbed een afdoende stofbescherming aangebracht ;

– matrassen moeten schoon zijn en in goede staat verkeren ; ze mogen zich nooit op de vloer bevinden.

Artikel 19

Er mag alleen in de daartoe bestemde plaatsen worden gekookt. Voor de kookruimte gelden de volgende bepalingen :

– kooktoestellen moeten, ongeacht de energiebron, opgesteld worden op een goed geventileerde plaats ;

– onder de kooktoestellen moet zich een warmtewerende en brandvrije plaat bevinden ;

– eventuele gas- of petroleumhouders worden buiten het gebouw opgesteld op zo'n wijze dat ze niet kunnen omvallen en beschermd tegen de zon. De aard en plaatsingswijze van de toevoerleidingen, evenals de plaats van een afsluitkraan, worden onderworpen aan het bindend advies van de bevoegde brandweerdienst ;

– de uitbater controleert jaarlijks, voor 1 juli, alle kookinstallaties, en brengt hierover verslag uit bij de brandweerdienst, die van de controles een register met datering bijhoudt.

Artikel 20

Eén of meer lokalen worden bij aankomst van een groep voorbestemd als eetruimte. Voor de eetruimte gelden de volgende bepalingen :

– het aantal zitplaatsen en tafelplaatsen is gelijk aan de maximale bezettingsmogelijkheid van het bivakhuis ;

– zitruimten moeten minstens 70 cm breed zijn ;

– tafels, banken en/of stoelen dienen in goede staat te worden aangeboden aan de bivakkeerders, en door hen in dezelfde staat te worden achtergelaten.

Artikel 21

In of aan het bivakhuis zijn er WC's en wasplaatsen. Voor de WC's en wasplaatsen gelden de volgende bepalingen :

– per 20 mogelijke logiesgebruikers is er één overdekte WC ter beschikking ;

– bij WC's zonder waterspoeling dient een recipiënt te worden geplaatst met een ontsmettingsmiddel om onmiddellijke ontsmetting mogelijk te maken ;

– per 10 mogelijke logiesgebruikers is er een wastafel met spiegel, zo mogelijk met stromend water. Bij onmogelijkheid van een voorziening met stromend water, zijn de normen, zoals beschreven in artikel 10 van dit decreet, van toepassing.

Artikel 22

In het bivakhuis is er een EHBO-lokaal, dat de eerste dag van het verblijf door de deelnemers ingericht wordt, voor onmiddellijke opname van mogelijke patiënten.

De uitbater verstrekt een onmiddellijk beschikbare verbandkist, samengesteld zoals voorgeschreven bij het koninklijk besluit van 29 oktober 1971 betreffende het kamperen.

HOOFDSTUK VI

Verantwoordelijkheden van de bivakkeerders

Artikel 23

De groepsverantwoordelijke gaat de eerste dag van het verblijf na of er bij politieverordening een rookverbod van kracht is in de bossen en op de heidevelden. Ingeval van een rookverbod zal hij de deelnemers daarvan onmiddellijk op de hoogte brengen, met de bedoeling het betrokken verbod te laten naleven.

Open kookvuren, tafelvuren, kampvuren mogen slechts worden aangelegd op een stookplaats die binnen een kring van ten minste twee meter is vrijgemaakt van alle brandbare materialen. Na het aansteken van de bedoelde vuren moet er permanent toezicht zijn.

Na uitdoving moeten de vuurresten zorgvuldig met aarde overdekt worden.

Van de aanleg van kampvuren moet de groepsverantwoordelijke de burgemeester verwittigen, minstens 24 uur op voorhand. Die kan advies inwinnen van de bevoegde brandweerdiensten en het aanleggen van kampvuren verbieden.

Artikel 24

Alle verblijfplaatsen op het bivakterrein en alle installaties moeten schoon gehouden worden.

Afval, van welke aard ook, wordt door de bivakkeerders verzameld in daarvoor bestemde zakken, afgeleverd door de uitbater. Die zakken worden door de bivakkeerders op een door de uitbater aangegeven plaats gezet en regelmatig afgevoerd.

Afvalwater wordt weggegoten op de door de uitbater aangegeven plaatsen, of in speciaal daartoe gegraven putten, die bij het einde van het verblijf worden gedicht.

Artikel 25

Op het gedeelte van de bivakplaats dat gereserveerd is voor het plaatsen van tenten, is elk gemotoriseerd verkeer verboden.

Artikel 26

Geluidsbronnen, zoals radio's, mogen geen geluidsoverlast veroorzaken.

Informatieve omroepinstallaties mogen niet gebruikt worden voor het uitzenden van muziek, maar alleen voor dringende oproepen.

Indien meer groepen gebruik maken van eenzelfde bivakterrein of bivakhuis, moeten de verschillende groepsverantwoordelijken er zorg voor dragen dat er geen geluidshinder kan optreden.

Artikel 27

Langs de openbare weg mag de naam van de groep, ten behoeve van bezoekers, alleen worden aangegeven door middel van houten borden, die na afloop van het verblijf door de deelnemers zelf dienen te worden verwijderd.

Het beschadigen van bomen, struiken en veldgewassen, evenals het vangen, verwonden of doden van dieren, is te allen tijde verboden.

Artikel 28

Bij het opstellen van tenten moet er een minimumafstand van vier meter, op de grond gemeten tussen de zeildoeken, worden gerespecteerd.

In de tenten is er een absoluut rookverbod.

Artikel 29

Bij de inrichting van een bivakterrein met uitsluitend tenten, wordt er een EHBO-tent geïnstalleerd, voorzien van de nodige rustbritsen. Tevens moet er in de EHBO-tent een verbandkist aanwezig zijn, meegebracht door de bivakkeerders, samengesteld zoals voorgeschreven in artikel 22, tweede lid.

HOOFDSTUK VII

Slotbepalingen

Artikel 30

Buiten de in dit decreet bepaalde voorschriften nemen de uitbater en de groepsverantwoordelijke alle nodige maatrege-

len om de bivakkeerders te beschermen tegen brand, paniek en ontploffingen.

De permanente maatregelen die de uitbater treft om aan deze eis te voldoen, worden vermeld in een huishoudelijk reglement. Dit huishoudelijk reglement moet aan elke groepsverantwoordelijke worden toegezonden, na definitieve verblijfsbevestiging.

Artikel 31

De burgemeester of zijn afgevaardigde, de politiediensten en de brandweerdiensten, houden toezicht op de naleving van de hiervoor vermelde voorschriften.

Overtredingen worden bestraft volgens de geldende wetgeving ter zake.

Artikel 32

Om de thans in exploitatie zijnde bivakhuizen en/of bivakterreinen de mogelijkheid te bieden te voldoen aan de eisen van dit decreet, geldt er een overgangsperiode van één jaar.

Frans WYMEERSCH

Frank CREYELMAN